

Zomerzudies

Elin Hilderbrand bij Boekerij

Een prachtige dag
Eilandliefde
Die onvergetelijke zomer
Op blote voeten
Een warm weerzien
Een paradijs aan zee
Een weekend aan zee
Zomerzusjes

Elin Hilderbrand

Zomerzusjes

Ze zijn een tweeling, maar ongelooflijk verschillend. Tot een familiecrisis hen dwingt nader tot elkaar te komen.

ISBN 978-90-225-8253-4
ISBN 978-94-023-1023-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Identicals*
Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 Elin Hilderbrand
© 2019 Nederlandstalige uitgave Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Eric, Randy, Heather en Doug
Samen staan we sterk

Nantucket

Net als duizenden andere ontwikkelde, kieskeurige mensen heb je besloten je zomervakantie door te brengen op een eiland voor de kust van Massachusetts. Je wilt stranden die zo van een Ansichtkaart komen. Je wilt zwemmen, zeilen en surfen in Yankeeblauwe wateren. Je wilt *clam chowder* en broodjes kreeft eten en je wilt dat die gerechten worden geserveerd door iemand die ze uitspreekt met het bijbehorende accent. Je wilt in een open jeep rijden, met je golden retriever, Charles Emerson Winchester III genaamd, naast je. Je wilt het allemaal. Je wilt een Amerikaanse zomer.

Maar wacht! Je staat in tweestrijd. Moet je voor Nantucket kiezen... of voor Martha's Vineyard? En maakt dat eigenlijk iets uit? Lijken die eilanden niet gewoon heel veel op elkaar?

Wij grinniken en grijnzen maar wat om die veronderstelling, die door zo velen wordt gedeeld. Misschien heb je nog nooit de bumpersticker gezien (een bestseller bij de Hub in Main Street en te zien op de auto's van vrijwel elke eilandbewoner met enig aanzien, inclusief de directeur van de Kamer van Koophandel van Nantucket Island) met de tekst: GOD SCHIEP MARTHA'S VINEYARD... MAAR HIJ WOONT OP NANTUCKET.

En als je je niet laat beïnvloeden door zulke schaamteloze propaganda, kijk dan naar de belangrijkste statistieken:

Nantucket Island

Eerste kolonisten: 1659

Oorspronkelijke bewoners: Wampanoag-indianen

Afstand vanaf Hyannis: 48 kilometer

Oppervlakte: 117 vierkante kilometer

Inwoners: het hele jaar door 11.000; 's zomers 50.000

Aantal plaatsen: 1

Beroemde inwoners: Worden liever niet vermeld

Martha's Vineyard

Eerste kolonisten: 1642 (Wij zeggen: 'Leeftijd gaat voor schoonheid')

Oorspronkelijke bewoners: Wampanoag-indianen

Afstand vanaf Woods Hole: 17 kilometer (Wij zeggen: 'Praktisch op het vasteland!')

Oppervlakte: 260 vierkante kilometer (Wij zeggen: 'Twee keer zo groot')

Inwoners: 16.535 het hele jaar door; 's zomers 100.000 (Wij zeggen: 'Twee keer zoveel')

Aantal plaatsen: 6 (We zijn sprakeloos [!!!] – en kan iemand ons misschien vertellen hoe dat zit met Chappaquiddick?)

Beroemde inwoners: Meg Ryan, Lady Gaga, Skip Gates, Vernon Jordan, Carly Simon, James Taylor, en... John Belushi, overleden en begraven bij South Road (Wij zeggen: 'Nou en?')

Is er op Martha's Vineyard een plek te vinden die kan wedijveren met onze met kinderkopjes geplaveide straten of de statige perfectie van de Three Bricks, de huizen die handelaar in walvis-traan Joseph Starbuck tussen 1837 en 1840 bouwde voor zijn drie zonen? Heeft de Vineyard een enclave van piepkleine met rozen begroeide huisjes – zo speels als poppenhuizen – net als wij in het schilderachtige dorpje 'Sconset? Heeft 'mvy' een beschutte uitloper van gouden zandstrand, bewoond door dwergplevieren en een kolonie zeehonden, net als ons noordelijkst gelegen punt,

Great Point? Heeft het zulke weidse uitzichten, zoals dat over Sesachacha Pond in de richting van de rood-witte vuurtoren van Sankaty Head? Heeft het net zo'n fijne, gezellige kroeg als de Chicken Box, waar je de ene week Grace Potter en de week erop Trombone Shorty kunt horen? En dan hebben we het nog niet eens over onze superieure restaurants. Als het onze laatste avond op aarde was, wie zou er dan een keuze kunnen maken tussen de cheeseburger met knofflookfrietjes van de Languedoc Bistro en de taco met dichtgeschroeide coquilles en rodekoolsla van Millie's?

We begrijpen dat je ons hier gemakkelijk zou kunnen verwarren met onze vrienden daar – onze regio klontert immers samen als Cape Cod met eilanden – maar wij vormen twee afzonderlijke volkeren, elk met zijn eigen gebruiken, zijn eigen middelen, zijn eigen tradities, geschiedenis en geheimen, en zijn eigen wirwar van roddels en schandalen. Kijk liever naar de twee eilanden zoals je naar een tweeling kijkt. Uiterlijk lijken we op elkaar, maar onder de oppervlakte... zijn we individuen.

Martha's Vineyard

Er bestaat een bumpersticker – een bestseller, volgens de eigenaar van Alley's General Store – met de tekst: GOD SCHIEP NANTUCKET, MAAR HIJ WOONT OP DE VINEYARD. Sommigen van ons zouden de tekst liever veranderen in: MAAR HIJ WOONT IN CHILMARK – want wie wil er nu geassocieerd worden met de goedkope praktijken die zich zuidelijker op het eiland afspelen?

Maar goed, om de strijd buiten de deur te houden en niet te laten ontaarden in een burgeroorlog, kunnen we ons beter verheugen in de redenen waarom wij superieur zijn aan Nantucket. De Vineyard kent diversiteit – van rassen, van meningen, van terrein. We hebben de Methodist Campground, met zijn kleurrijke peper-

koekhuisjes; de Tabernacle; Ocean Park; Inkwell Beach; Donovan's Reef, waar de Dirty Banana-cocktail wordt geschonken – en dat is alleen nog maar in Oak Bluffs! We hebben tientallen boerenhoeves waar een overvloed aan biologische producten wordt geogst; we hebben de *Jaws*-brug en de kliffen van Aquinnah; we hebben East Chop, West Chop, het Katama-vliegveld en een buurman in Edgartown die lama's in zijn voortuin houdt. We hebben Chappaquiddick, dat heel wat meer is dan de plek waar Teddy Kennedy al dan niet de dood van Mary Jo Kopechne heeft veroorzaakt door met haar van de Dike Bridge te rijden. We hebben daar per slot van rekening ook nog een Japanse tuin! En als we de bandenspanning van onze jeep terug laten lopen naar 0,75 bar en tweehonderd dollar betalen voor een sticker, kunnen we genieten van de woeste, winderige schoonheid van Cape Poge.

We hebben glooiende heuvels, loofbomen en lage stenen muurtjes. We hebben Menemsha, het beste vissersdorp in de bewoonde wereld, waar je de meest verse vis en schaaldieren kunt eten, de romigste vissoep en de krokantste en sappigste gebakken mosselen. Nog nooit gehoord van de Bite? Van Larsen's? Van de Home Port? Dat zijn iconische plekken; dat zijn legendes.

Wij hebben de beste feesten: Illumination Day, de Ag Fair, het vuurwerk in augustus. We weten eigenlijk niet wat ze op Nantucket vieren, behalve dan de veilige landing van een vliegtuig op het vliegveld ondanks dichte mist of eindelijk een geklede pantalon vinden in precies de goede tint oudroze.

Maar wat de Vineyard echt bijzonder maakt zijn de mensen. De Vineyard kan bogen op een grote en actieve Afro-Amerikaanse bevolking binnen de midden- en hogere klasse. We hebben Braziliaanse kerken. We hebben ook beroemdheden, maar de helft daarvan zou je nooit herkennen omdat ze gewoon in de rij moeten staan bij Back Door Doughnuts en staan te wachten voor de kruising bij Five Corners in Vineyard Haven, net als iedereen.

De meesten van ons zijn maar voor één ding naar Nantucket geweest: De Eiland Cup. Over het voetballen zelf zeggen we niks,

want niemand houdt van opscheppers, maar elke keer wanneer we er zijn om onze middelbare scholieren aan te moedigen, vragen we ons af hoe onze mede-eilandbewoners het uithouden om op zo'n platte, kale, mistige rots, zo ver in zee te wonen.

Toch bestaat er een band tussen ons die moeilijk te weerleggen is. Geologen vermoeden dat Martha's Vineyard, Nantucket en Cape Cod zo recentelijk als drieëntwintigduizend jaar geleden nog deel uitmaakten van één grote landmassa. Je zou ons dus zussen kunnen noemen – tweelingen zelfs – geboren uit dezelfde moeder. Wat ons betreft is Martha's Vineyard dan natuurlijk het lievelingetje.

Maar dat vindt Nantucket natuurlijk ook van zichzelf.

Martha's Vineyard: Harper

Reed Zimmer heeft geen dienst op vrijdag, 16 juni, om 7 uur 's avonds, wanneer Harper Frosts vader, Billy, zijn laatste adem uitblaast. Dokter Zimmer is aan het picknicken bij Lambert's Cove, met de familie van zijn vrouw; het schijnt dat ze zo'n zelfde feestje elk jaar houden, aan het begin van de zomer – groot kampvuur, aardappelsalade, kip die lekker zwart ligt te blakeren op de draagbare Weber-barbecue. Sadie Zimmers broer, Franklin Phelps, is een populaire gitaarspeler op de Vineyard – Harper gaat altijd naar hem luisteren wanneer hij in de Ritz speelt – en in gedachten ziet Harper dokter Zimmer voor zich, met zijn voeten diep in het koele zand, meezingend met Franklin op 'Wagon Wheel'.

Harper zit nog aan het bed van haar vader wanneer ze dokter Zimmer een sms'je stuurt. *Billy is overleden*, staat er. Ze ziet voor zich hoe hij eerst schrikt en zich vervolgens schuldig voelt; hij had Harper verzekerd dat het vanavond nog niet ging gebeuren. Hij had haar verteld dat het nog wel even zou duren.

'Ga nog even bij hem kijken, net als anders,' had dokter Zim-

mer die middag gezegd toen hij opstond uit Harpers bed, de witte lakens in wanorde na hun vrijpartij. ‘Maar geniet daarna lekker van je weekend.’ Hij had uit haar raam gekeken, naar de seringenstruik die in één nacht, zo leek het wel, was ontploft in een opschepperige bloemenzee. ‘Niet te geloven dat het alweer zover is. Alweer een zomer.’

Geniet lekker van je weekend? had Harper gedacht. Ze had er een hekel aan wanneer Reed tegen haar praatte alsof ze niet meer was dan de dochter van zijn patiënt, praktisch een vreemde – maar is ze in wezen ook geen vreemde voor hem, in zekere zin? Reed ziet Harper alleen wanneer ze aan haar vaders ziekenhuisbed zit of wanneer ze de liefde bedrijven in haar kleine woninkje. Ze gaan nooit samen uit; ze zijn elkaar nooit tegengekomen bij de supermarkt; Reed beweert dat hij haar nog nooit achter het stuur van de bestelwagen van Rooster heeft zien zitten, ook niet als ze als een idioot naar hem zit te zwaaien. Harper en Reed gaan nog maar sinds oktober met elkaar naar bed en ze weet dan ook niet wat ‘alweer een zomer’ precies voor hem betekent. Vandaag kreeg ze de eerste aanwijzing: zijn schoonouders, de heer en mevrouw Phelps, zijn onlangs teruggekomen van Vero Beach en hebben hun intrek genomen in hun huis in Katama. Er zijn nu dus familieverplichtingen, zoals deze picknick, waarbij het zal lijken alsof Reed op een andere planeet woont.

Harper wacht een paar tellen voordat ze anderen gaat sms'en. Haar vader is hier, maar hij is er niet meer. Zijn gezicht is uitdrukingsloos; het oogt leeg, als een huis waar niemand thuis is. Billy is gestorven terwijl Harper tegen hem zat te praten over Dustin Pedroia van de Red Sox; hij haalde een keer diep en bevend adem, en nog een keer, keek toen recht in Harpers ogen, in haar hart, in haar ziel en zei: ‘Sorry, kindje.’ En dat was het dan. Harper legde haar oor tegen zijn borst. De machine liet een langgerekte piep horen. Einde. Oefening.

Reed sms't niet terug. Harper probeert zich te herinneren of Lambert's Cove mobiel bereik heeft. Ze praat altijd alles goed voor

hem, want van de drie mannen die nu nog een rol spelen in haar leven is hij degene op wie ze verliefd is.

Ze stuurt dezelfde tekst – *Billy is overleden* – naar sergeant Drew Truman van de politie van Edgartown. Harper en Drew zijn drie weken geleden voor het eerst met elkaar uit geweest. Hij vroeg haar mee uit toen ze allebei op de Chappy ferry zaten en Harper dacht: Waarom ook niet? Drew Truman behoort tot een van de meest vooraanstaande Afro-Amerikaanse families in Oak Bluffs. Zijn moeder, Yvonne Truman, is meer dan tien jaar raadslid geweest. Zij is een van de vijf Snyder-zussen, die allemaal vrolijk gekleurde, onberispelijk onderhouden gemberkoekhuisjes met uitzicht op Ocean Park bezitten. Harper herinnerde zich dat Drew in zijn middelbareschooltijd elke week in het sportkatern van de *Vineyard Gazette* stond. Na zijn vervolgopleiding aan de politieacademie was hij teruggekeerd naar Dukes County om waakzaam en dienstbaar te zijn.

Harper had gedacht dat afspraakjes met een nieuwe man de pijn van de relatie met een getrouwde man minder zou maken. Zij en Drew zijn nu zes keer uit geweest: ze hebben vier keer Mexicaans gegeten bij Sharky's (Drews lievelingsrestaurant, hoewel Harper niet begrijpt waarom), ze hebben een keer geluncht op het Kata-ma-vliegveld en hun recentste uitje was een 'chic' etentje bij de Seafood Shanty – *surf & turf*, uitzicht over het water, zingende obers. Harper weet dat Drew aan het eind van de avond seks verwachtte, maar tot nu toe heeft Harper hem op afstand weten te houden, waarbij ze haar op sterven liggende vader als reden aanvoerde om niet intiem met hem te willen zijn.

Drew wil Harper dolgraag voorstellen aan zijn moeder, zijn broer, zijn schoonzus, zijn nichten en neven, de kinderen van zijn nichten en neven – de complete familie Snyder-Truman – maar ook dat is een stap die Harper nog niet bereid is te nemen. Ergens hunkert ze ernaar te worden opgenomen in een familie, dat er voor haar wordt gezorgd, voor haar wordt gekookt, dat ze wordt bewonderd en geknuffeld, zelfs dat er ruzie met haar wordt gemaakt en

dat ze met een scheve blik wordt bekeken omdat haar huid blank is. Om kort te gaan: het zou wel iets hebben om officieel verkering te hebben met Drew. Maar dat verandert niets aan de harde realiteit: Harper houdt van Reed en van niemand anders dan Reed.

Harper zucht. Drew is vanavond aan het werk. In het weekend draait hij dubbele diensten, maar heeft dat, met al die idioten die te veel drinken en van de eerste zomerse dagen genieten, wel zin? Ze wil wedden dat hij er wel dertig keer op uit moet en dat het bij zevenentwintig van die oproepen om openbare dronkenschap en ordeverstoring zal gaan en bij drie om taxichauffeurs die hier nog niet precies de weg weten.

De derde man die nog een rol speelt in Harpers leven is haar dierbare, beschadigde vriend Brendan Donegal, die in afzondering leeft op Chappaquiddick. Harper wil Brendan laten weten dat Billy is gestorven, maar het lukt Brendan niet meer om te sms'en. Het alfabet is voor hem een zwerm stekende horzels. Hij gebruikt zijn mobieltje alleen om te kijken hoe laat het is.

Niets van dokter Zimmer. Wordt Harper nu gedwongen hem te bellen? Ze belt dokter Zimmer zo vaak, met allerlei legitieme vragen over de toestand van haar vader – leverfalen, nierfalen, hartfalen. Billy Frosts einde was een en al falen.

Niemand zal het Harper toch zeker kwalijk nemen als ze Reed nú belt, nu haar vader is overleden? Maar ze heeft een onaangenaam voor gevoel. Ze wacht.

Billy Frost is op drieënzeventigjarige leeftijd overleden. Terwijl de verpleegsters binnenkomen om Billy te wassen en voor te bereiden op het vrolijke tochtje naar het mortuarium, probeert Harper in gedachten zijn overlijdensbericht op te stellen. *William O'Shaughnessy Frost, elektromonteur en vurig Red Sox-fan, is gisteravond overleden in Martha's Vineyard Hospital in Oak Bluffs. Hij laat een dochter, Harper Frost, achter.*

En... zijn dochter Tabitha Frost... en zijn kleindochter, Ainsley

Cruise... en zijn ex-vrouw, Eleanor Roxie-Frost, allemaal uit Nantucket, Massachusetts. Wat zal de mensen het meest verbazen? vraagt Harper zich af. Dat Billy een dochter heeft die identiek is aan, maar volstrekt anders is dan dat leuke meisje dat pakjes bezorgt voor Rooster Express? Of dat Billy getrouwd is geweest met de beroemde Bostonse modeontwerpster Eleanor Roxie-Frost, beter bekend als ERF? Of zal de grootste schok zijn dat de andere helft van Billy's gezin op het rivaliserende eiland woont – dat luxe, exclusieve oord voor miljardairs? Harpers tweelingzus, Tabitha, heeft al in geen veertien jaar een voet op Martha's Vineyard gezet en Harpers moeder, Eleanor, is hier voor het laatst geweest tijdens haar huwelijksreis, in 1968. Harpers nichtje, Ainsley, is hier nog nóóit geweest. Dat had Billy erg jammer gevonden; wanneer hij Ainsley wilde zien, moest hij altijd naar Nantucket, wat hij dan ook trouw deed, in augustus.

Weet je zeker dat je niet mee wilt? vroeg hij altijd aan Harper.

Heel zeker, antwoordde Harper dan. *Tabitha wil niet dat ik meekom.*

Jullie leren het ook nooit, was dan Billy's reactie, waarna Harper zijgend haar mond met de zijne meebewoog: *Van je familie moet je het hebben.*

Van je familie moet je het hebben, denkt Harper. Dat is het 'm nu juist.

Geen reactie van Reed. Harper stelt zich voor hoe hij taart zit te eten. Reeds vrouw, Sadie, staat bekend om haar taarten; haar moeder had vroeger een kraampje langs de kant van de weg, en Sadie heeft van dat ambachtelijke taarten maken een goudmijntje gemaakt. Ze huurt een kleine professionele keuken met een winkelpui in Vineyard Haven – pakweg vijftienhonderd meter van Harpers huis – en bakt daar haar taarten: aardbei-rabarber, bosbes-perzik, kreeft. Een kreeftentaart kost tweeënveertig dollar. Dat weet Harper omdat Billy Frost tegen het einde van zijn leven een liefhebber was geworden. Een van zijn bewonderaars (en

dat waren er veel) was er een keer een bij hem langs komen brengen, een warme, heerlijk ruikende taart vol vlees van de scharen en de poten in een dikke sherryroomsaus, onder een deksel van goudgeel bladerdeeg, waarop Billy verklaarde dat hij zich, tegen alle verwachtingen in, in de zevende hemel had gewaand. Toen het heel slecht met Billy ging maar hij nog wel kon eten, had Harper zich verplicht gevoeld een kreeftentaart voor hem te kopen. Ze was de winkel – de Upper Crust – heel voorzichtig binnengegaan, wetende dat ze zeer waarschijnlijk voor het allereerst oog in oog zou komen te staan met de vrouw van haar minnaar.

Harper wist dus wat er komen ging, maar het was niettemin een schok om Sadie te zien. Ze was veel kleiner dan Harper zich had voorgesteld; haar hoofd kwam maar net boven de taartenvitrine uit. Haar haar was jongensachtig kort geknipt en haar ogen puilden uit, zodat haar gezichtsuitdrukking op die van een voortdurend verbaasd kijkend stripfiguurtje leek.

Sadie leek geen idee te hebben wie Harper was. Haar gezicht vertoonde geen enkele behoedzaamheid en ze glimlachte vriendelijk, waardoor het spleetje tussen haar beide voortanden zichtbaar werd. Harper wist dat sommige mannen zo'n spleetje sexy vonden, hoewel Harper zelf nooit had begrepen wat er zo aantrekkelijk aan was. Als haar eigen tanden er zo hadden uitgezien, was ze er regelrecht mee naar de orthodontist gegaan.

‘Wat kan ik voor u doen?’ had Sadie gevraagd.

‘Mijn vader ligt op sterven,’ flapte Harper eruit.

Sadies ogen puilden nog wat verder uit.

‘Hij heeft trek in een kreeftentaart,’ zei Harper. ‘Dat is het enige waar hij om vraagt. Vorige week is mevrouw Tobias er een voor hem langs komen brengen en sindsdien heeft hij het over niets anders meer.’

‘Mevrouw Tobias is een bijzonder goede klant,’ zei Sadie. Ze hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Is uw vader toevallig Billy Frost?’

‘Ja,’ zei Harper. Ze had het gevoel dat ze in een achtbaankarretje

zat, en langzaam steeds hoger werd gehesen...

‘Ik hoorde van mevrouw Tobias dat hij ziek is. Toen ik deze winkel opende heeft hij een paar lichtpunten voor mij geïnstalleerd. Hij was de enige elektricien die dat wilde doen. Alle anderen zeiden dat ik de aannemer maar moest bellen die de elektriciteit had aangelegd in de tijd toen het nog een geurkaarsenwinkel was, maar die vent zit al heel lang in de gevangenis.’

‘Buttons,’ zei Harper, bijna onwillekeurig. Billy had veel van Buttons Jones’ klanten overgenomen toen Buttons veroordeeld was voor belastingontduiking.

Sadie haalde een warme kreeftentaart uit de oven. Even dacht Harper dat ze de taart niet hoefde te betalen, dat het een cadeautje was voor een man die Sadie Zimmer lang geleden een dienst had bewezen.

‘Dat is dan tweeënveertig dollar,’ zei Sadie.

Het kost Harper moeite zich Reed en Sadie samen thuis voor te stellen. Ze weet waar hun huis staat – in West Tisbury, vlak bij de Field Gallery – maar ze is er nog nooit binnen geweest. Ze kan zich nog makkelijker voorstellen hoe de Zimmers naast elkaar in het zand zitten bij het kampvuur bij Lambert’s Cove. Misschien kan Sadie wel heel mooi zingen, terwijl Harper – hoewel ze het heerlijk vindt om in de bestelbus van Rooster Express uit volle borst te zingen – geen wijs kan houden. Maar het is geen wedstrijd, weet Harper, niet in de zin van rijtjes met voors en tegens. De liefde is een mysterie.

Een van Billy’s verpleegsters, Dee, steekt haar hoofd even om een hoekje. ‘Gaat het een beetje?’

Harper probeert te knikken – *Ja hoor* – maar kan alleen maar staren. ‘Ik krijg dokter Zimmer niet te pakken,’ zegt ze en ze is meteen bang dat ze zich verraden heeft. ‘Ik bedoel, ik weet dat hij geen dienst heeft, maar ik wilde het hem toch vertellen. Billy was zijn favoriete patiënt.’

Dee glimlacht toegeefflijk en Harper verwacht bijna dat ze zal

zeggen dat dokter Zimmer alleen maar favoriete patiënten heeft; dat is nu juist zo bijzonder aan dokter Zimmer. Vervolgens is Harper bang dat Dee staat te wachten tot zij de kamer uit gaat; ze is hier tenslotte geen betalende klant meer.

Maar in plaats daarvan zegt Dee: 'Je bent heel goed voor hem geweest, Harper. Je zult waarschijnlijk merken dat dit in zekere zin een zegen is.'

Een zegen? denkt Harper boos. Ze staat op het punt tegen Dee te zeggen dat ze op kan hoepelen, maar dan vraagt ze zich af of Dee misschien gelijk heeft. De afgelopen tien maanden heeft Harper niets anders gedaan dan bang zijn dat Billy dood zou gaan. Nu dat is gebeurd is het in zekere zin een bevrijding. Ze hoeft zich nergens meer zorgen over te maken. Maar nu voelt ze zich verstikt door een zware mantel van verdriet, die zo intens en schrijnend is dat er een andere naam voor zou moeten bestaan. Sinds de scheiding van haar ouders, toen zij zeventien was, is Billy 'haar' ouder geweest. Hij was haar vriend, haar held, haar trouwe bondgenoot, haar dagelijkse metgezel. Ze had zich geen betere vader kunnen wensen – en nu is hij er niet meer.

Dood.

Harper veegt haar tranen weg, haalt een keer diep adem en zegt, als de dappere kleine meid die Billy altijd in haar zag: 'Vooruitkijken.'

'Zo mag ik het horen,' zegt Dee. 'Ik zal Billy's spullen gaan pakken.'

Vooruitkijken: precies zoals Billy het heeft gewild, zal zijn lichaam worden gecremeerd en wordt de herdenkingsbijeenkomst gehouden in de Farm Neck Golf Club. Zodra Harper Billy's huis heeft verkocht zal ze ontslag kunnen nemen bij Rooster Express, een wanhoopsbaantje dat ze drie jaar eerder heeft aangenomen toen Jude haar na de Joey Bowen-ramp had ontslagen bij Garden Goddesses. En wat gaat Harper dan doen? Ze zou, in theorie, haar eigen tuiniersbedrijfje kunnen beginnen. Ze weet zeker dat de klan-

ten nog steeds om haar vragen en niet alleen omdat ze hun gazonnetjes maaide in een bikinitopje. Ze is een aardig en fatsoenlijk mens, ondanks indirecte bewijzen van het tegendeel.

Dee komt weer terug met papieren voor Harper om te tekenen en een grote zak met Billy's kleren en andere spullen, waaronder zijn dierbaarste bezit, het gouden Omega-horloge uit 1954 dat hij van zijn eigen vader had geërfd. Billy Frost was in 1995 naar Martha's Vineyard gekomen, volkomen blut na zijn scheiding van Eleanor, en had moeite gehad zijn hoofd boven water te houden, net als Harper zelf, die in datzelfde jaar eerstejaars was geweest aan Tulane. Billy had werk gezocht als elektromonteur en had kleine klusjes en klanten overgenomen van mensen als Buttons Jones. Hij had vriendschappen gesloten met kerels die bomen omhakten en mensen verhuisden en kruipkelders isoleerden; hij was bevriend geraakt met de vissers en de stuurlui, de zwervers en de junks die rondhingen bij de kroeg op de Wharf en die, wanneer ze wat te veel ophadden, Carmen, de barvrouw van Coop DeVille, lastigvielen.

Maar Billy droeg altijd zijn horloge, de gouden Omega, en dat onderscheidde hem van de anderen.

Wat gaat Harper met het horloge doen? Ze heeft niemand om het aan na te laten.

Tabitha heeft Ainsley, maar wat moet een meisje van zestien met een gouden Omega uit 1954? Harper denkt aan Ainsleys vader, Wyatt. Billy had Wyatt graag gemogen, maar kan Harper zich voorstellen het horloge aan Wyatt te geven? Nee.

Ze kan het probleem Tabitha nu geen seconde langer uitstellen. Zes weken eerder, toen het heel slecht ging met Billy, heeft Harper het nummer van Tabitha's mobiele telefoon uit Billy's contactenlijst overgenomen en, met behulp van een stuk of zes Amity Islandbiertjes en drie glaasjes Jägermeister, een voicemail voor Tabitha ingesproken om haar te vertellen dat ze, als ze Billy nog een laatste keer wilde zien, beter haast kon maken. Tabitha had nooit gereageerd, maar ze had ook niet anders verwacht. Achteraf zou Harper willen dat ze Tabitha nuchter had gebeld, want ze is bang dat ze

nogal onduidelijk heeft gesproken, waardoor het veel gemakkelijker was geweest om het bericht te negeren en te wissen.

Billy's overlijden is eigenlijk reden voor nog een telefoontje, maar Harper is te kwaad om het op te kunnen brengen. Heeft Tabitha zich verwaardigd het bericht af te luisteren? Is ze op bezoek gekomen? Is ze zelfs nog maar één keer op de Vineyard geweest sinds de dood van haar zoon Julian, nu veertien jaar geleden? Nee. Nantucket ligt hier achttien kilometer vandaan, dus de afstand kan niet het probleem zijn geweest.

Harper stuurt Tabitha hetzelfde berichtje. *Billy is overleden*. En dan, wanneer ze eenmaal veilig en wel in haar Bronco zit, stort Harper in en belt dokter Zimmer.

De telefoon gaat zes keer over voordat hij fluisterend opneemt. Harper stelt zich voor dat hij even is weggelopen van het kampvuur en op een donker plekje staat.

Hij zegt: 'Ik vind het heel erg, Harper. Ik dacht dat het langer zou duren. Weken.'

Wat is hij voor arts? Het liefst zou ze hem als incompetent zien en hem haten, maar ze kan het niet. Reed doet alles voor zijn patiënten. Hij werkt over om zijn ronde te kunnen doen; hij neemt de tijd; hij is attent, consequent, vriendelijk, duidelijk. In al die tien maanden heeft Harper niet één keer het gevoel gehad dat hij eigenlijk ergens anders moest of wilde zijn; het was alsof Billy zijn enige patiënt was. Af en toe kwam dokter Zimmer langs met een verrassing of iets lekkers voor Billy – het badpakkennummer van de *Sports Illustrated*; een pijlpunt die hij op een wandeling in de natuur had gevonden; een doosje bonbons van Enchanted Chocolates, waar Billy dol op was (en die hij eigenlijk niet mocht hebben). Reed Zimmer leek wel een dokter van tv, maar dan beter, omdat hij echt was. Hij was zowel knap als menselijk. Soms had hij wallen onder zijn ogen omdat hij de hele nacht op was gebleven; soms had hij stoppels op zijn gezicht of zat zijn haar in de war. Soms droeg hij een spijkerbroek en een grijs t-shirt onder zijn witte jas. Hoe had Harper níét verliefd op hem kunnen worden?

‘Kom naar me toe,’ zegt ze.

‘Vanavond niet. Ik...’ Zijn stem valt weg en Harper stelt zich voor hoe Sadie de telefoon uit zijn hand grist. Harper heeft al sinds ze vanmorgen wakker is geworden een akelig voorgevoel. Ze voelt zich net als haar Siberische husky, Fish, wanneer hij zijn oren spitst: die hond hoort de scheet van een muis van vijf kilometer afstand. ‘Ik moet hier bij mijn familie blijven.’

Het is jouw familie niet, wil Harper bijna zeggen. Het is Sadies familie.

‘Mijn familie is net dood,’ zegt Harper.

Reed zegt niets – Harper weet niet of dat uit schuldgevoel is of omdat hij wordt afgeleid.

‘Heb je je zus gebeld?’ vraagt hij. ‘Of je moeder?’

Mijn moeder? denkt Harper. Ha! Als Harper Eleanor belt om haar te vertellen dat Billy dood is, zal haar moeder bij wijze van antwoord snuiven of kuchen. Misschien. Er is een tijd geweest, tijdens de bloedige veldslagen van de scheiding, dat Eleanor Billy het liefst dood had zien neervallen. In het gunstigste geval zal ze zeggen: *Ik vind het heel verdrietig voor je, schat, maar met al dat roken wat hij deed, heeft Billy het toch echt over zichzelf afgeroepen.*

Natuurlijk heeft Eleanor er niet altijd zo over gedacht. Ooit vormden Eleanor Roxie-Frost en Billy Frost een dynamisch, fascinerend koppel – Eleanor, de beroemde modeontwerpster en Billy, de eigenaar van Frost Electrical Contractors, Inc. Ze woonden op Beacon Hill in een huis dat ze van Eleanors ouders hadden geërfd en daar brachten ze hun eeneiige tweelingdochters groot. Ze deden alles zoals het hoorde: ze gingen één zondag per maand en ook met Kerstmis en Pasen naar de episcopale kerk. Ze stuurden de tweeling naar Winsor, de particuliere meisjesschool waar ook Eleanor en Eleanors moeder op hadden gezeten. Billy en Eleanor woonden feestjes bij in het Park Plaza, het Museum of Fine Arts en de Harvard Club. Bij dit soort gelegenheden werden zij zo vaak gefotografeerd dat ze er een vaste pose voor ontwikkelden: Eleanor keek stralend in de camera, terwijl Billy een arm om haar middel sloeg

en haar op haar wang kuste. Ze waren de lievelingen van heel Boston; de stad was dol op hen.

Uiteindelijk, veronderstelt Harper, werd het succes hun ondergang. Eleanors japonnen werden zo populair dat ze een drie verdiepingen tellende boetiek met haar eigen naam kon openen, in Newbury Street. Bijna twee jaar lang was Eleanor dag en nacht in het gebouw te vinden, om toezicht te houden op de verbouwing en de ontwerpen. Een foto van Eleanor waarop zij in een kokerrok, op naaldhakken en met een bouwhelm op verleidelijk in de lens keek, verscheen in *Women's Wear Daily*. Dat was het eerste waar Billy boos om was geworden.

‘Jullie moeder,’ zei Billy. Terwijl hij de foto voor hen omhooghield boven de ontbijttafel, ‘is pas gelukkig wanneer ze voor de volle honderd procent alles in eigen hand heeft.’

Het echte probleem, zo bemerkte de tweeling al snel, was dat Eleanor Billy's bedrijf niet had ingehuurd voor de werkzaamheden aan de elektriciteit in haar winkel. Dit weigerde ze principieel: volgens haar zou samenwerken hun huwelijk kapotmaken.

‘Dat slaat nergens op,’ zei Billy. ‘Jullie moeder is in wezen een snob. Ze wil niet dat al die dure fotografen een foto kunnen maken van haar man, die een gewone arbeider is. Ze heeft altijd al gevonden dat ze beneden haar stand is getrouwd.’

Er waren dat jaar luidruchtige ruzies, herinnert Harper zich. Billy beschuldigde Eleanor ervan haar gezin in de steek te laten en alleen nog maar aandacht te hebben voor haar zaak; Eleanor verweet Billy dat hij haar onder druk zette. Waarom wilde hij niet dat ze succes had? Hij had van meet af aan geweten dat zij een carrière wilde.

Billy besloot dat er maar één manier was om Eleanor thuis te laten blijven en dat was door zelf vaker weg te zijn. Hij begon drie, vier avonden per week in de Eire Pub in Dorchester door te brengen, met een groepje mannen die door Eleanor als gangsters werden aangeduid. Billy's vrienden waren geen haar beter dan Whitey Bulger en de bende van Winter Hill, zei ze.

Au contraire, zei Billy, met een Frans accent dat zelfs na zes of zeven whisky's nog vlekkeloos was, dankzij de vele jaren met Eleanor. Deze vrienden van hem uit Boston waren goudeerlijk. Ze moedigden Billy aan om zich verkiesbaar te stellen voor de gemeenteraad.

Over mijn lijk, zei Eleanor.

Was het maar zo'n feest, zei Billy.

Billy en Eleanor scheidden in de zomer voordat de tweeling naar hun respectievelijke vervolgoopleidingen vertrokken. De tweeling was zeventien en dus nog minderjarig – en nu Tabitha naar Bennington ging en Harper naar Tulane, zou het nog vier jaar duren voordat de meisjes financieel onafhankelijk waren. Het was Eleanors idee geweest om de meisjes te verdelen – Eleanor zou financieel verantwoordelijk zijn voor de een en haar in de zomervakantie bij zich nemen, terwijl de ander met Billy mee zou gaan. Tijdens de feestdagen zouden de meisjes dan van ouder wisselen. Eleanor kon de gedachte niet verdragen dat beide meisjes bij de een of bij de ander zouden zijn en hun spullen in een koffer mee zouden zeulen van het ene naar het andere huis. Dat was gewoon ongepast, zei Eleanor.

Wat Harper zich nu realiseert is dat haar moeder doodsbang was om alleen te zijn. Eleanors ouders waren overleden; haar zus, Flossie, was naar Florida verhuisd. Eleanor had geen vrienden, alleen zakelijke contacten.

Waar Eleanor echter geen rekening mee hield, was dat beide meisjes met Billy mee wilden. Toen ze eindelijk de moed op wisten te brengen om dit te vertellen, lachte Eleanor achteloos en zei: 'Alle meisjes geven de voorkeur aan hun vader. Dat weet iedereen. Ik was zelf ook gekker op mijn vader dan op mijn moeder. Maar Billy kan het zich niet veroorloven voor jullie allebei te zorgen, dus ik vrees dat een van jullie met mij mee zal moeten. Het maakt mij niet uit wie van de twee dat is, want in tegenstelling tot jullie hou ik er geen lievelingetjes op na. Ik houd van jullie allebei evenveel. Dus zoeken jullie dat maar samen uit. Ik wil het morgen weten.'

Hierop volgde een van de verschrikkelijkste nachten van Harpers leven – een urenlange opeenvolging van gefluisterde smeebedes, discussies en onderhandelingen, en ten slotte een stevige ruzie met haar zus. Harper had aangevoerd dat zij altijd net iets closer was geweest met Billy – zij was de sportieve zus, en zij was degene die fan was van de Red Sox! Tabitha zei dat zij naar Billy's moeder was vernoemd, terwijl Harper de meisjesnaam van Eleanors moeder, de ontzagwekkende Vivian Harper Roxie, had gekregen. Daarom, zei Tabitha, hoorde Harper met Eleanor mee te gaan en zij, Tabitha, met Billy. Zo was het almaar doorgegaan totdat de meisjes uiteindelijk – net voordat het daadwerkelijk tot een handgemeen kon komen – hun onenigheid besloten op te lossen zoals ze dat al zeventien en een half jaar hadden gedaan: door steen-papier-schaar te spelen.

Het was een oplossing die ze van Billy hadden geleerd. Hij beweerde dat elke onenigheid ter wereld kon worden opgelost met steen-papier-schaar. Vuistgevechten, advocaten of oorlogen waren nergens voor nodig, wat Billy betreft: het enige wat je nodig had was een hand en begrip van de regels: een schaar verknipt papier, een steen maakt de schaar bot, papier bedekt steen.

En als de uitkomst je niet bevalt, zei Billy altijd, dan vraag je gewoon om nog twee potjes te spelen en kijk je wie er twee keer heeft gewonnen.

Om te bepalen wie er met Billy mee zou gaan, kwam Tabitha met steen en Harper met papier. Harper won dus.

Tabitha beschuldigde haar van valsspelen.

Hoe dan? had Harper gevraagd. *Denk je soms dat ik gedachten kan lezen?* Maar ze liet Tabitha 'gewoon' om nog twee potjes vragen. Het was meteen duidelijk toen Tabitha opnieuw voor steen koos en Harper weer voor papier. Harper won.

Zij ging met Billy mee.

Je kon gerust stellen dat Harpers verhouding met Tabitha daarna nooit meer helemaal goed was gekomen. De eerste jaren bleven ze